

† **Dr. Jakob Sket.** Dne 11. aprila t. l. je umrl v Celovcu v 60. letu svojega prezaslužnega življenja prof. dr. Jakob Sket. Nadaljeval je Janežičevo delo na polju srednješolskih slovenskih čitank in slovnice, bil je urednik „Kresu“, se uspešno bavil z leposlovjem in je marljivo deloval v odboru Družbe sv. Mohorja. Ranjkega prijatelj priobči v „Zvonu“ daljšo črtico o njegovem življenju in delovanju. Časten mu spomin!

† **Josip Gorup pl. Slavinjski.** V visoki starosti 79 let je umrl na Reki dne 27. t. m. slovenski mecen, milijonar Josip Gorup pl. Slavinjski. L. 1888. je Gorup iznenadil Slovence s svojimi velikimi ustanovami. V proslavo in zahvalo tega velikega rodoljuba je takrat pel S. Gregorčič, ki je bil tudi sam deležen mecenove darežljivosti:

„ . . . Neštetim krasno si podal priliko,
da duh prešine jim prosvete žar.
S tem širiš sama med narodom omiko
ter dvigaš sveto domovinsko stvar . . .

Tako Tvoj čin brezmejne res zasluge
iz veka v vek bo žil in se množil;
kot rekam s potjo širijo se struge,
blagost bo vedno v širše kroge lil;
Ti, ki vzgojiš jih Ti, vzgoje pa druge,
gojitelj prvi vsem pa ti si bil, —
in plodov teh ves rod bo naš deležen.
Kako naš rod naj Ti ne bo hvaležen!

Glasnika treba ni Ti, ne pomnika,
pomnik ti več en bo — Tvoj slavni čin!
Na vek ostane Tvoje blago delo,
Na veke bode Ti ime slovelo!“

Naj obrode velikodušni čini narodovega dobrotnika tisočere sadove!

J. Poljanec.

Spomin na dr. Janeza Mencingerja. Bilo je l. 1867., ko sem dovršil enoletni tečaj živinozdravilnice v Ljubljani. V tistem času ni bilo razen deželnega živinozdravnika dr. Janeza Bleiweisa v Ljubljani, na slovenski zemlji drugih živinozdravnikov. Nastopil sem torej prakso kot živinozdravniški pomočnik v svoji ožji domovini v brežiški okolici na Štajerskem, razen tega pa še službo pomožnega diurnista v pisarni dr. Razlaga v Brežicah. Tam je takrat služboval tudi dr. Janez Mencinger kot koncipijent in odvetnikov zastopnik. Dr. Mencinger mi je od takrat ostal v živem spominu kot velik, širokopleč, izredno krasen mož z dopolpršno modročno brado in orlovsko zakrivljenim nosom. Peljal sem ga nekolikokrat z vozom svojega brata k njegovi takratni nevesti, poznejši soprogi, na Videm. L. 1869.

sem bil potrjen k vojakom. In takrat je vplival dr. Mencinger na vso mojo prihodnost s tem, ker mi je svetoval, da nadaljujem živinozdravniške študije kot vojak na dunajski živinozdravniški šoli, in mi je v ta namen napisal tudi koncept za prošnjo. S tem mi je uravnal pot, po kateri sem seveda po lastni marljivosti in vztrajnosti ne le postal diplomirani živinozdravnik, nego tudi dosegel v armadi dostojanstvo c. in kr. štabnega živinozdravnika. Med časom svoje 41 letne odsodnosti od domovine sem videl umrlega dr. Mencingerja le še dvakrat, zadnjič meseca julija 1911. Hvaležen mu moj spomin!

Šetinec.

Prešernovo „Neiztrohnjeno srce“ — v koseščini. G. notar Aleks. Hudo-vernink nam je izročil „prevod“ Prešernove balade „Neiztrohnjeno srce“. To zgočo satiro na jezik Koseskega je napisal — dr. Janez Mencinger, ki ga poznamo po „Cmokavzarju in Ušperni“ ter „Vodnikovem Vršacu“ kot našega najboljšega literarnega satirika.

Duhovita persiflaža „koseščine leta 1880.“ se glasi:

Pesnika sercé.

Se groblja kapa, nov de mrtvác spusti se not;
kar mlad život medlevši, razgerne se naprot.
Kopunam sapo davi, jih čudbe pana mraz,
kim brusi gled neplažba, zazrejo pak obraz.

Je sonda sploh, de krasna čepina bla bi viš,
če preč bi parno tenjo odnesel bistri piš;
scer čedni vtisk je šobe, rah mika liča blesk,
če prej bi ga ostavil ožalbe mute tresk.

Drobivši grud se hipno gledavcam brani vid,
samo serce se kuja, kot ni mu zgrudba prid;
še žarno clo utripa, puhti navpik gorkost,
kot da napiha zdrava še hlapa ga krepost.

Je vopros skupni: — sledni kdo tuki je ložen, —
sigurno bil je svetec, ker ni ves gnilbe plén?
Izderka se nagróbnik, poprej nikomu mar,
treznivši ga mahôbe napis berejo kar:

Tu Boljeslav poet je zagreben nekda bil,
ki milbe žal in vugo je v pesmih čutil sil
in viške slave peval le divi milki v čast —
gospini puhli, včula ki ni njegovo hlast.

Ko pa za fanta drujga se nje pohod je vžgal,
nobene več ni pesmi poet od sebe dal:
Ni molil ne preklinjal, je pustil smeh in jok,
imetek ves potrošil za žgani slivov mok.

Se anal brig je vsakih in živil tje v en dan,
na hip je vmrl in valda ne brumni kot kristjan.
Vsi tulijo: To svetca sigurno ni sercé,
ki živši clo brez cnosti že davno v peklu žgé.